

Almarpa'nın Gizemi

Koray
Avcı
Çakman

Tudem
Modern
Klasikler

Almarpa'nın Gizemi

Koray Avcı akman

ALMARPA'NIN GİZEMİ

© 2020, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Koray Avcı Çakman

EDİTÖR: Burhan Düzçay

DÜZELTİ: Irmak Ertaş

SANAT YÖNETMENİ: Geray Gençer

KAPAK İLLÜSTRASYONLARI: Elif Deneç

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2020 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-340-5

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Almarpa'nın Gizemi

Koray Avcı Çakman

Tudem
Modern
Klasikler

Pamuk anneanneme...

Koray Avcı akman

Henüz küçücük bir çocukken en yakın arkadaşımı kitaplar... Develer tellal idi, pireler berber; kâh güldüm, kâh düşündüm onlarla beraber. Tatillerde *Alice* beni *Harikalar Diyarı*'na davet ederdi. Göbeğini hoplata hoplata gülen tavşanla, yumurta adamla onun sayesinde tanıştım. Herkes uykudayken *Güliver* çalardı kapımı, "*Haydi Cüceler ve Devler Ülkesi* ne!" derdi. Her kitap yeni bir serüvendi, her biri beni düş dünyalarında gezdirdi. Hiç terk etmedi beni hayal kahramanları; başucumda onlarla büyüdüm. Hâlâ en yakın arkadaşımıdır kitaplar. A bir de kediler, köpekler, çiçekler, kuşlar ve yıldızlar... Yazmayı da sevdim okumak kadar. Yazmak benim için gizemli bir yolculuğa çıkmak. Yazmak düş dünyasında kanat çırpılmak...

01

Karettta Efsanesi

Bundan beş bin yıl önce geçmiş zaman hayaletleri değil, sizin benim gibi insanoğulları yaşardı Kaunos'ta. İnsanoğlu kâh toprağı kazdı, kâh taşı taş üzerine koydu, kendine evler, hamamlar inşa etti. Çalıştı çalıştı da, bedeni gibi ruhu da yoruldu. Bedeni dinlendirmesi kolay da, ruh bu... Dinlenir mi öyle kolay kolay?

Dinlendirmek için yorulan ruhunu, tiyatroyu icat etti insanoğlu. Ama biraz da taklit merakından... Bilinmez insan mı papağandan öğrendi taklidi, papağan mı insandan. Şaşırp kalmayın anlatıklarına. Tüm o koca koca antik tiyatrolarda, kim bilir ne oyunlar sergilendi. Belki de çoban kralı taklit etti. Şişman, zayıfı... Erkek, kadını... Saf, kurnazı...

İnsanın seyircisi yalnız insan mı? Kuşlar da insanlar kadar meraklı. Hele kanca gagalı, bembeyaz tüylü albatroslar yok mu, hepsinden meraklı. İşte Kaunos'un antik tiyatrosunda sahnelenirken

oyunlar, tiyatronun insansız yerlerine konup da dinledi albatros-
lar...

Dinledi dinlemesine de albatros bir garip kuş. Denizde nasıl hızlı ve çevikse karada da bir o kadar hantal! Uçuşa geçebilmek için upuzun piste ihtiyaç duyar. Ee o da çaresiz, oyunun sonunu bekledi. Ta ki insanlar gidip de amfileri boşaltana kadar... İnsanoğlu gidince upuzun amfide hız kazandı da ancak öyle havalandı albatroslar. Duyduklarını gördüklerini de uçup karşı kıyıya Dalyan'daki üstü taş gibi sert, altı sünger gibi yumuşak olan kaplumbağaya anlattı. Ne yapsın kaplumbağa, işi gücü karada. Bekler denizden bir kuş gelse de gezip gördüğü yerleri anlatsa. Ama ne fırtına kuşlarının, ne de geveze martıların anlattıkları çekti dikkatini, albatrosun anlattığı kadar.

Hem de ne anlatmak... Albatros, izlediği tiyatroyu baştan sona ballandıra ballandıra anlattı. Başka başka gün gelip başka başka oyunlar da aktardı. O anlattıkça değil kaplumbağa, herkes meraklandı. Fırtına kuşları pırrr diye havalandı. Onlar da antik tiyatroya varıp oyunu seyre daldı. Ama zavallı kaplumbağanın kanadı yok ki uçsun. Uçup da ah bir kerecik, karşı kıyıya konsun!

Ne yapsın kaplumbağa? Kederinden hasta oldu. Fırtına kuşu da albatrosa kızdı. Dedi ki: "Beğendin mi yaptığımı?" Albatros dedi ki: "Sen nasıl gezip gördüğünü anlattıysan ben de öyle yaptım. Gezdim gördüm de anlattım." Fırtına kuşu acıdı kaplumbağanın hâline... Dedi ki: "Bir çare bulalım şu zavallının derdine." Sonunda sahlıktan eğilip bükülür ama kolay kolay kopmaz bir saz kopardılar. Sazın bir

ucunu albatros tuttu, diğler ucunu da fırtına kuşu. Kaplumbağaya da sınımsıkı ısırdı sazı tam ortasından. Hop diye havalandı dört kanat üç baş...

Yeşil mavi Dalyan Kanalı'ndan geçerken, sudan yansıyan ışıkların hipnotize eden cazibesi kaplumbağanın gözlerini kamaştırdı. Baktı baktı da şaştı. İşte o anda kararını verdi:

“Belki de bu yüzden düştüm yola. Gerek yok artık ne sahneye, ne oyuna. Gerçek mutluluk aşağıda, bu turkuaz renkli güzel sularda!” diyerek ağzını açmasıyla, düşmesi bir oldu suya. Deniz kucak açtı bu kabuklu canlıya, kaplumbağaya da çabucak alıştı suda yaşamaya. Zamanla rengi su gibi yeşile çaldı. Günler günler sonra artık solungaçları bile vardı. Dost oldu balıklarla, yuva yaptı kayalıklara. Ama kararı da unutmadı. Yılda bir kere yumurtlamak için de olsa kıyıya çıktı. Pinpon topu gibi yumurtalarını kumsalın güvenli kollarına bırakıp, sonra tekrar sulara daldı.

02

Çikolatalı Çorba

“Sayın yolcularımız yemek salonumuzda servisimiz başlamıştır. Afiyet olsun!”

Kondüktör koridor boyunca zili çalarak duyuru yaptığı sırada Kaan kompartımanda burnunu cama dayamış, tüm bu yaşadıklarının bir rüya olmasını ve birazdan uyanmayı diliyordu. Ama değildi işte! Hiçbir rüya bu kadar uzun sürmezdi ki. Kızgındı ve mutsuz hissediyordu kendini...

Annesi, “Hadi çocuklar toparlanın, yemeğe!” dedi.

Kardeşi her zamanki gibi, “Bana ne ya, ben yemiycem işte!” diye mızıldanmaya başlamıştı bile.

“Sen de çorba içersin,” dedi Işıl Hanım o yumuşacık sesiyle.

“Çikolatalı çorba içicem o zaman!”

Kaan tüm öfkesini kardeşinden çıkarmak istercesine, “Çikolatalı çorba olmaz şapşal!” dedi.

“Şışşt Kaancığım, kardeşine şapşal deme!”

Kaan tren yolculuklarına da, trenin camından dışarıyı izlemeye de bayılırdı. Otomobilin camından bakıldığında metrelerce asfalt ve metal bariyerler görülürdü; oysa trenin camından bakarken insan kendini sanki doğanın içinde uçuyormuş gibi hissedirdi. Bu nedenle tren yolculuklarında yediği yemeklerin tadı bile bir başka güzel gelirdi ona ve ne zaman baabaannesine gidecek olsalar, “Baba n’olur arabayla gitmeyelim. Trene binelim,” derdi.

Şimdiyse ne önündeki yemekten, ne de yol boyu akıp giden manzaradan zevk alıyordu. Rayların kenarına dizilmiş el sallayan köylü çocuklarına bile sinir olmuştu. ‘*Aptal şeyler n’olacak! Hiç tanımadıkları birilerine el sallayacak kadar aptallar işte!*’ diye geçirdi içinden. Öfkesi onu esir almış gibiydi. Hayat ona son derece zor ve belirsizliklerle dolu geliyordu.

Oysa tam bir hafta öncesine kadar ne güzeldi yaşamı... En yakın arkadaşı Eren’le birlikte aylardır bekledikleri oyun CD’si sonunda çıkmış; hemen satın alıp evde saatlerce oynamışlardı. Şimdi yalnız Eren’den değil, tüm arkadaşlarından, okulundan, sokağından, hatta evinden bile ayrılıyordu.

“Yeni evimizi çok seveceksiniz, orası daha güzel,” demişti babası. Ama Kaan, bunu söylediğinde babasının değil yeni evlerini, gidecekleri ilçeyi bile henüz görmediğini çok iyi biliyordu.

Aslında her şey babasının işten çıkarılması yüzünden olmuştu.

“Yeter artık, tükendim bunca zaman elin adamlarına çalışmaktan, en ufak bir krizde koyuveriyorlar kapının önüne. İliğimi kemiğimi kuruttu bu şirketler. Zaten ne zamandır çağırıp duruyordu Sıtkı. İşi bayağı ilerletmiş. İlla sen de gel ortak olalım, büyüyelim, diyordu. E o da biliyor organik tarımdan benim ne kadar çok anladığımı... Kolay mı, tam on beş yılımı verdim bu işe ben!” demişti babası. Üniversiteyi bitirip ziraat mühendisi olduğundan beri bunun hayalini kurduğunu, şimdi eline bir fırsat geçtiğini söylemişti.

O gece annesi ve babası uzun uzun konuşmuşlardı. Daha doğrusu, babası konuşup durmuş, annesi de dinlemişti. Kaan da tüm bu konuşulanlara kulak misafiri olmuştu.

“Hem fena mı? Sen hep yazılarını deniz kenarında yazmanın hayalini kurduğunu söylemez misin? İşte, elimize bir fırsat geçti. Bunun için yaşlanmayı beklememize gerek yok artık. Hem benim iş sayesinde çocuklar domates gibi kokan domates, yamru yumru leziz mi leziz patates, mis gibi elma ve armut yiyecekler,” diye de eklemişti.

Kaan daha fazla dayanamayıp odasından çıkmış ve “Ben hiçbir yere gitmek, yamru yumru patates, buruşuk domates falan da yemek istemiyorum!” demişti.

“Ne buruşuğu oğlum, domatesin hasını yiyeceğiz orada. Burada meyve sebze değil, plastik yiyoruz vallahi.”

“İstemem ben! Bunca zamandır plastik değil de şimdi mi kötü oldu yediklerimiz?” dedi Kaan kendini ağlamamak için

zor tutarak. “Siz nereye giderseniz gidin, gelmiyorum. Ben burada kalacağım!”

Ama on yaşındaysanız hayat hiç de kolay değildi sizin için. Kendi kendinize kararlar alıp gelecek planları yapamaz; aksine, büyüklerinizin sizin için yaptıkları planlara uymak zorunda kalırdınız. Karar verilmişti bir kere!

Babası her şeyi paketleyip götüren nakliye şirketlerinden biriyle anlaşmıştı anlaşmasına ama her zamanki gibi annesinin titizliği tutmuş, “Aman bunları biz saralım! Kırarlar falan,” demişti. Böylece eşyaları kolileme işi neredeyse iki hafta sürmüştü. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi kardeşi, “Bana ne ya, ben Pufi’yi de götüreceğim!” diye tutturmaz mı...

Pufi, kardeşinin yatağının hemen yanı başındaki duvara yapıştırılmış, üzerinde ayıcık olan kocaman bir çıkartmaydı. Arda iki yaşına girdiği gün annesinin bir arkadaşı getirmişti. Annesi ve babası, “Ama onu duvardan çıkaramayız ki!” deseler de söz dinlemediler. “Bana ne! Ben Pufi’siz uyuyamam. Onu burada bırakmam işte!” diye tutturmuştu Arda. Kaan onu yapıştırdıkları günü hatırladı. Az kavga etmemişti o gün anne ve babasıyla, ben odamda aptal bir ayı çıkartması istemem, diye. Tabii her zamanki gibi Arda ter ter tepinmiş ve sonunda Kaan, çıkartmanın kardeşinin yattığı tarafa yapıştırılmasına razı olmak zorunda kalmıştı. O gün bugündür, Arda her gece yatmadan önce, “İyi geceler Puficik!” der ve öyle uyurdu.

Kaan, ‘*Ne Pufi’ymiş ama!*’ diye düşünüyor ve anne babasının bulacakları çözümü merak ediyordu. Duvarı söküp götü-

recek hâlleri yoktu ya! Babası çaresiz, o hafta sonu neredeyse şehirdeki tüm büyük yapı marketlerini dolaşp mavi şapkalı, elinde koca bir bal kavanozu olan, komik suratlı bir ayı çıkartması arayıp durdu. Marketlerden birindeki satıcı, “Efendim bakın, pandalı olan var, üstelik bu fosforlu panda karanlıkta parlıyor,” demişti. İlhan Bey son derece ciddi bir tavırla, “Yoo, panda olmaz! Ayı... Komik suratlı, dil çıkararak ayı çıkartması istiyorum,” deyince de ona garip garip bakmıştı satıcı. Neyse ki İlhan Bey sonunda tıpatıp aynısından bulamasa da Pufi’ye çok benzeyen bir çıkartma bulmayı başardı. Eve dönünce de, yorgun ama neşeli bir sesle, “Tamamdır, Pufi’yi de alıyoruz giderken,” dedi Arda’ya. Kaan o akşam, ‘Acaba ben de Arda gibi tepine tepine avazım çıktığı kadar bağırsam, babam vazgeçer mi şu taşınma işinden?’ diye düşünmekten kendini alamadı.

“Netten her gün konuşalım,” demişti Eren. “Yeni oyunlar çıkar çıkmaz CD’leri bana yollamayı unutma sakın!” demişti Kaan ve iki dost uzun uzun sarılıp vedalaşmışlardı.

Babası, “Ben gidip evi bir düzene sokayım, siz üç gün sonra gelirsiniz,” diyerek onlardan önce yola çıkmıştı. Kaan da istemeye istemeye annesi ve kardeşiyle birlikte trene binmiş ve yeni yaşamına doğru yola koyulmuştu. Hayatında ilk kez okul değiştirmek zorunda kalıyordu. Ya sınıfta onu dışarlarsa? Ya Metin gibi olursa? Okul açılalı bayağı olmuştu, belki de çoğu dersten öndeydi yeni gideceği sınıf. ‘Ya birinci yazılıları olurlarsa? Üff yoksa beni peş peşe bir sürü yazılıya mı sokarlar?’ diye düşünüp endişelenmekten alamadı kendini...

Kaan'ın dalgın bir şekilde tabağındaki köftelerle oynadığını gören annesi, “Anlaşılan demiryolu şirketinin aşçıları bu kez leziz yemekler yapamamış Kaan,” dedi.

“Canım yemek istemiyor.”

“Oğlum yapma böyle! Hem bak, kardeşine de kötü örnek oluyorsun, tabağındakini bitir lütfen.”

Arda bu lafı duyar da hiç durur mu? “Bana ne ya! Abim bitirmezse ben de bitirmem!” dedi hemen.

Kaan hışımla kaşığı tepeleme doldururken, “Sanki ben ne yaparsam hep aynısını yapıyorsun da!” diye söylendi ve “Al işte yiyorum bak, ama sen de benim gibi ye!” diyerek kaşıktakilerin hepsini bir çırpıda ağzına atıverdi. Arda da onu taklit etti.

“Şşşşt oğlum! Vur deyince öldürüyorsunuz! Yavaş yiyin boğazınıza kaçacak.”

Kompartımana döndüklerinde hemen yattılar. Kaan o gece rüyasında kendini bir çölde tek başına gördü. Bu uçsuz bucaksız çöldeki tek şey, tıpkı kovboy filmlerindekine benzeyen koskocaman dikenli kaktüslerdi. Ama rüyası, bir filmde çok bilgisayar oyununu andırıyordu. Kaan kaktüslerden birinin yanına yaklaştığı anda kaktüs ‘*Bonus!*’ diyerek toprağın içine gömülüyordu. Kaan şaşkın şaşkın, ‘*Bu da nesi?*’ diyerek bir diğer kaktüsün yanına yaklaştığındaysa kaktüs, ‘*1899 puan toplarsanız yalmızlıktan kurtulursunuz!*’ dedi ona dikenlerini sallayarak...

Sabah annesinin o tatlı sesiyle uyandıĝında grdĝ saçma sapan rüyayı hatırladı ve ‘Herhlde hiçbir bilgisayar oyunu bu kadar aptalca olmaz!’ diye geçirdi içinden.

Garda onları babasıyla birlikte dedesi de karşıladı. Babası, “Bayılacaksınız eve! Dřndĝmden de güzel. Üstelik ev sahibi bize bahçede tam  tavuk bile bırakmış. Yani yakında leziz köy yumurtaları yiyebileceĝiz,” dedi.

Kaan, ‘Babam sürekli yiyeceklerden bahsediyor. Anlaşılan burada kocaman birer göbek yapana kadar organik řeylerden yiyeceĝiz,’ diye düřündü.

Dedesi dedi ki: “Bizim İlhan’a, ‘oĝlum madem tarlada çalışacaksın, bizim köy ne güne duruyor? Oradan bir tarla buluverirdik sana’ dedim ama ‘biz çoktan kiraladık tarlaları ortaĝımla,’ dedi. Bizim zamanımızda köyden şehre gerlerdi iř için. Anlaşılan şimdi her şey tersine döndü!”

Babaanesi yine dktrmşt leziz yemekleri... Kaan içinden, ‘Aslında dedem haklı, burada kalsak daha iyi. Tarlaysa burada da tarla var,’ diye geçirdi. Kygeĝiz’de kimseyi tanımıyordu. Babası evin içindeki tadilatın hl devam ettiĝini sylediĝinden ancak bir hafta sonra yola koyuldular.

Efsaneler ve günümüz dünyası arasında köprüler kurarak farkındalık yaratan gizem dolu bir macera...

Almarpa'nın Gizemi, karettelerin ve sığıla ağaçlarının peşinde koşacak meraklı ve cesur okurlarını çevre dostu bir serüvene davet ediyor, Tudem Modern Klasikler serisindeki yerini alıyor...

"Koray Avcı Çakman, *Almarpa'nın Gizemi*'nde anlattığı pek çok konuyla çocuklara dünyaya başka bir gözle bakmanın önemini gösteriyor."

İyi Kitap

Tudem
Modern
Klasikler

ISBN 978-605-285-340-5

9 786052 853405